

Boekverslag Scholieren.com

Les jeux sont faits / De teerling is geworpen door Jean-Paul Sartre

anoniem

Titel

Les jeux sont faits

Jaar van uitgave

1947

Samenvatting

La chambre d'Ève

Ève Charlier ligt doodziek in haar slaapkamer, ze slaapt. André, haar man, komt binnen en gaat aan haar bed zitten. Als hij zeker weet dat ze slaapt, doet hij vergif in haar fles met water.

Win

een weekend Breda met 3 vrienden en...

ontdek de leukste studentenstad van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:

NHTV internationaal hoger onderwijs Breda

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
Aangeboden door: NHTV Internationaal hoger onderwijs Breda
OPEN DAG 7 november a.s.

scholieren
.com

Le salon des Charlier

Lucette, het 17 jarige zusje van Ève, komt langs. Ze hoort van André dat Ève zal sterven. Bij het horen van dit nieuws stort ze in, Ève was niet alleen haar zus, ze was ook haar moeder en haar beste vriendin. Ze zal nu alleen achterblijven. André troost haar en zegt dat ze samen verder zullen leven, dit zou Ève ook zo gewild hebben.

La rue des conspirateurs

Het leger van de Regent, de rechtse leider, komt door een straat gemarcheerd.

La chambre des conspirateurs

Vijf mannen, Langlois, Dixonne, Poulain, Renaudela en Pierre Dumaine, vergaderen in een kamer van een armzalig huisje. Pierre is de leider van de opstandelingen, ze willen de Regent omver werpen. Pierre wil de opstand de volgende ochtend laten beginnen.

La chambre d'Ève

Ève wordt wakker en ze drinkt van het water.

La rue des conspirateurs

De mannen gaan uit elkaar. Pierre gaat op de fiets weg. Hij wordt geroepen door Lucien, maar hij negeert hem. Lucien gaat hem achterna. Hij vraagt om vergiffenis, want hij was gevangen door het leger en heeft daarna de plannen verraden. Pierre maakt hem voor verrader uit en fietst door.

Lucien is uitermate kwaad.

La chambre d'Ève et le salon

Ève gaat de kamer binnen en wil André spreken. Ze vertelt hem dat ze door heeft dat hij, sinds haar ziekte, achter Lucette aanzit. Ze verbiedt hem haar ooit aan te raken.

Une route de banlieue

Lucien wacht Pierre op, hij heeft een pistool op zak.

La chambre d'Ève

Ève wordt steeds zwakker.

La route de banlieue

Pierre wordt doodgeschoten door Lucien.

La chambre d'Ève

Lucette komt de kamer van Ève binnen, en ze ziet haar dode zus liggen. Ze wordt hysterisch.

La route de banlieue

Pierre ligt langs zijn fiets, de verbijsterde menigte komt langzaam naar hem toe lopen. Het leger komt langs. Pierre staat op.

La chambre d'Ève et le salon

Ève staat op, maar er volgt geen reactie. Als ze in de spiegel kijkt ziet ze geen spiegelbeeld. Ze is een soort geest. Een stem zegt haar naar Laguénésie te gaan. Ze weet niet wat dit is.

Une rue

Pierre verbaast zich steeds meer, niemand ziet hem. Hij hoort ook een stem zeggen; Laguénésie. Hij vraagt naar de weg, maar niemand geeft antwoord.

Un coin de jardin public

Ève is erg somber, ze is op zoek naar Languénésie.

La rue

Pierre vraagt aan een oude man de weg, maar deze hoort of ziet hem niet. De man loopt weg, waarna Pierre hem volgt, zo vindt hij Laguénésie. Hier zijn veel mensen, die hem wel zien en horen.

Le jardin public

Ève vraagt ook de weg, maar ook zij wordt weer niet gezien. Ze gaat aan de wandel en via het park komt ze bij Laguénésie uit, waar ze bij de groep mensen gaat staan.

L'impasse Laguénésie

Voor een huis wachten Pierre en Ève om naar binnen te mogen.

L'arrière-boutique.

Pierre wordt in een kamertje door een dikke vrouw ontvangen. Zij beheert het dodenregister. Pierre komt erachter dat hij vermoord is door Lucien. De vrouw moet zijn handtekening hebben om hem officieel dood te verklaren. Hij mag nu overal gaan en staan waar hij wil.

Une rue

Pierre komt buiten en kijkt goed om zich heen.

Rue et place

Hij ontmoet een groep mensen. Een man, die in 1778 is overleden, biedt zijn diensten aan als gids. Dat doet hij voor al de nieuwe doden. Hij legt Pierre uit hoe de wereld in elkaar zit.

L'arrière-boutique

Ève krijgt te horen van de vrouw van het dodenregister dat ze is vergiftigd door haar man André. Hij deed dit voor de bruidsschat. Hij zit nu achter Lucette aan.

Une rue

Ève loopt teneergeslagen over straat. Ze ziet een groep levende mensen staan, waar een krachtpatser voor geld 100 kilo gaat tillen. Hier staan ook Pierre en de oude man. Plots ziet Ève dat een jong meisje beroofd wordt, ze roept en schreeuwt maar niemand reageert op haar. Pierre en de oude man maken haar erop attent dat ze dood is.

Porte du Palais du Régent

Pierre en de oude man komen bij het paleis van de Regent aan, ze gaan hier naar binnen.

Une galerie du Palais et la chambre du Régent

Pierre en de oude man lopen door de gangen van het paleis, ze gaan een deur door en komen uit in de kamer van de Regent. Hier zijn een aantal andere doden aanwezig, allemaal zijn ze op een of andere manier verbonden met de Regent. Ze hebben het over de opstand van Pierre en ze maken hem belachelijk. Dan komt Lucien binnen, deze vertelt dat hij Pierre heeft dood geschoten. De Regent is kwaad, hij wist namelijk van de opstand en hij had alle opstandelingen in één keer kunnen pakken. Zonder Pierre zal de opstand waarschijnlijk niet doorgaan. De Regent grijpt echter niet in, want hij hoopt dat de opstand toch doorgang vindt. Pierre en de oude man gaan weg.

La rue des conspirateurs

Iemand gaat het armzalige huisje in van de opstandelingen.

Un escalier d'immeuble

De vier overgebleven leiders van de opstandelingen worden op de hoogte gebracht van de dood van Pierre.

La chambre des conspirateurs

De vier besluiten dat de opstand gewoon door zal gaan. Pierre is hierbij ook aanwezig.

L'escalier

Pierre is radeloos. Hij kan zijn vrienden niet vertellen dat ze in een valstrik zullen lopen.

Chez les Charlier

Ève is terug in haar huis. Hier ziet ze hoe André Lucette troost. Ze is er getuige van dat hij haar inpalmt. Dan komt haar dode vader langs. Hij is van het geheel niet echt onder de indruk, hij is nooit gek geweest van André. Maar hij zegt haar dat ze er niks aan kunnen doen.

L'arrière-boutique

Mevrouw Barbezat, de beheerster van het dodenregister, krijgt te horen van haar directeur dat er een fout is gemaakt. Er moet een ontmoeting geregeld worden tussen Ève en Pierre.

Un parc

Ève en Pierre ontmoeten elkaar in het park. Ze praten met elkaar over de situatie waar ze in zitten.

Un établissement mondain dans le parc

Ève en Pierre gaan aan een tafeltje zitten tussen de levenden bij een soorthuis. Er bloeit iets van liefde tussen hen. Ze gaan met elkaar dansen. Ze constateren dat ze elkaar niet voelen. Dan zien ze een bordje met Laguénésie staan. Ze denken dat deze er speciaal voor hen is neergezet en ze gaan erheen.

L'arrière-boutique

Bij de mevrouw Barbezat krijgen Ève en Pierre te horen dat ze op grond van artikel 140 terug naar de levenden mogen. Dit artikel houdt in dat twee mensen die voor elkaar bestemd zijn, en die elkaar tijdens hun leven door bepaalde omstandigheden gemist hebben terug mogen. Ze vanaf half elf vierentwintig uur de tijd om de liefde voor elkaar te bewijzen.

La petite rue et la place

De doden wensen Ève en Pierre geluk als levenden. Eén dode vraagt hen om een gunst. Zijn dochtertje wordt namelijk door de nieuwe vriend van zijn vrouw mishandeld, terwijl de vrouw hier vanaf weet.

La route de banlieue

Pierre wordt 'wakker' langs zijn fiets. Het leger komt langs en hij beseft dat hij zijn kameraden moet gaan waarschuwen.

La chambre d'Ève

Ève staat op van haar sterfbed als André en Lucette er bij staan.

La route de banlieue

Pierre komt één van de opstandelingen, Paulo, tegen en hij regelt een nieuwe afspraak.

La chambre d'Ève

Ève praat met Lucette, terwijl André een dokter aan het halen is. Ze wil weten wat tussen hen speelt. Ze vertelt van André's slechte bedoelingen, maar Lucette geloofd haar niet.

L'immeuble des Charlier

Pierre gaat naar Ève toe, als hij het flatgebouw binnen gaat wordt hij gade geslagen door Paulo.

Le hall de l'immeuble

De bewoners van het flatgebouw sturen Pierre alle richtingen op.

La chambre d'Ève et le salon

Pierre komt binnen bij Ève. Ze praten met elkaar. Pierre vraagt of Ève bij hem komt, maar dit kan ze niet omdat ze op Lucette moet passen. Dan komt André binnen. Ève is heel vijandig tegen hem. Het komt bijna tot een handgemeen tussen André en Pierre. Dan besluiten Ève en Pierre weg te gaan.

L'immeuble des Charlier

Als Ève en Pierre buiten komen worden ze nog steeds gade geslagen door Paulo. Ze lopen over straat. Ève moet huilen. Ze zit met haar hoofd bij Lucette.

Le parc

Ève en Pierre lopen het park in waar ze als doden geweest waren. Ze alle dingen weer gebeuren, alleen reageren de mensen nu wel op hen. Ze besluiten te gaan dansen, deze keer voelen ze elkaar. Een stel snobs, bekenden van Ève, bederven de pret door voor andere muziek te zorgen. Pierre loopt naar hen toe en er ontstaat een ruzie. Een soldaat van het leger komt langs. Ève laat zien dat haar man secretaris is bij het leger. Nadat Pierre dit hoort loopt hij kwaad weg. Ève rent hem achterna en praat op hem in. Ze zien in dat ze elkaar nodig hebben om te overleven.

Une rue de la zone

Ève en Pierre lopen door een arme straat en gaan een huis in.

L'escalier de la maison de la rue Stanislas

In het huis zien ze een meisje, ze is het dochtertje van de dode die hen om een dienst vroeg.

La chambre de la rue Stanislas

Ève en Pierre zijn nu bij de moeder en haar nieuwe vriend. Ze doen zich voor als vrienden van haar man. Ze laten weten dat ze van de mishandeling weten. Ze geven geld en nemen het meisje mee.

Une villa de banlieue

Ze geven het meisje mee aan iemand die er goed voor zal zorgen. Hierna nemen ze een taxi.

Une rue et la maison de Pierre

De taxi stopt voor de flat waar Pierre woont, hij geeft de sleutel aan Ève. Hij moet zijn vrienden gaan waarschuwen.

La chambre de Pierre

Ève komt de kamer van Pierre binnen.

La rue et la maison de Pierre

Ève en Pierre gaan uit elkaar.

La chambre de Pierre

Ève kijkt rond in de kamer van Pierre.

La rue des conspirateurs

Pierre komt aan bij het huis waar zijn kameraden zijn.

L'escalier des conspirateurs

Pierre gaat binnen in de kamer

La chambre des conspirateurs

Hij vertelt zijn kameraden dat ze zijn verraden en dat ze de volgende dag vermoord zullen worden als de opstand doorgaat. Maar ze geloven hem niet. Ze zien hem als de verrader, want Paulo had hem binnen zien gaan bij André, de secretaris van het leger. Er volgt een heftige woordenwisseling, maar het helpt niets, ze vertrouwen Pierre niet meer. En hij gaat dan ook weg.

La chambre de Pierre

Pierre komt terug bij Ève. Hij vertelt wat er is gebeurd. Ze hebben het erover dat ze toch eigenlijk wel veel met hun eigen problemen zijn bezig geweest. Een van de kameraden komt langs om te vertellen dat Pierre beter kan vluchten. Hij doet echter niets, hij blijft. Ève en Pierre besluiten dat ze alleen elkaar nog hebben. De volgende ochtend, als ze nog één uur te gaan hebben voor de vierentwintig uur om

zijn, wil Pierre toch nog proberen om zijn kameraden te redden van de moordpartij. Ève laat dit toe, omdat ze zegt dat ze van hem houdt. Ze wacht niet op hem ze gaat namelijk snel naar Lucette toe.

Devant la maison de Pierre

Pierre gaat op weg op de fiets. Op veilige afstand wordt hij gevolgd door Lucien, de verrader.

Le palier de la chambre de Pierre

Ève gaat weg van het huis van Pierre.

Une rue

Lucien achtervolgt nog steeds Pierre.

Chez les Charlier

Ève valt binnen bij André en Lucette. Met een pistool van Pierre houdt ze hen onder schot. Ze vertelt dat ze niks meer te verliezen heeft. Ze is in afwachting van een telefoontje van Pierre.

Le hangar des conspirateurs

In een hangar nemen de opstandelingen de laatste instructies door. Eén van de vier kameraden van Pierre vertelt hoe het kon komen dat Pierre een verrader is. Maar dan komt Pierre binnen en vertelt dat hij hun is komen redden.

Une cabine téléphonique

Lucien is aan het bellen in een telefooncel.

Le bureau du chef de la Milice

Bij het leger ontvangen ze het telefoontje van Lucien. Deze geeft de plaats van de opstandelingen door.

Le hangar des conspirateurs

Het lukt Pierre om het vertrouwen terug te winnen van de opstandelingen. Dan komt er een telefoontje dat de noordelijke groep de aanval is begonnen. Pierre besluit dat hij nu bij zijn opstandelingen blijft. Dit is vijf minuten voor de vierentwintig uur om zijn. Hij besluit Ève te bellen, op weg naar de telefoon komt Lucien in beweging.

Le salon des Charlier

Ève houdt Lucette en André nog steeds onder schot. Als de telefoon gaat vertelt Pierre haar dat hij niet komt. Ève vindt het niet goed, ze is bang dat hij vermoord wordt.

Le hangar

Pierre probeert haar alles uit te leggen.

La façade du hangar

Het leger komt aan bij de hangar.

Le salon des Charlier

Ève vindt dat Pierre haar in de steek laat.

Le hangar

Pierre is nog steeds aan de telefoon.

Le salon des Charlier

Door de telefoon klinken schoten en Ève valt neer.

Le hangar

Op het moment dat men bij de dode Pierre aankomt, valt het volksleger bij de opstandelingen binnen.

Le parc

Ève en Pierre zitten samen met de oude man op de bank. Pierre betreurt dat er veel doden en gevangenen zijn. Ève betreurt het dat binnen een paar jaar Lucette ook dood is. Een jong stel komt naar hen toe en vraagt waar Laguénésie is, ze willen terug naar de aarde. Ève en Pierre adviseren hen te gaan dansen. Dan nemen ook zij afscheid van elkaar.

Citaten

-Toutes mes condoléances....Mais, voulez-vous me donner une signature ?

Machinalement, Ève se lève, se penche sur le registre et signe.

-Parfait, conclut la vieille dame. Vous voilà morte officiellement.

Ève hésite, puis s'informe :

-Mais où faut-il que j'aille ?

-Où vous voudrez. Les morts sont libres.

Ève, comme Pierre, se dirige machinalement vers la porte par où elle est entrée

la vieille dame intervient :

-Non....par là....

Ève, absorbée, quitte la pièce.

(Uit : Les yeux sont faits; blz. 34)

Ève moet het dodenregister tekenen, waarna ze officieel dood is. De oude dame zegt dat ze nu overal mag gaan en staan, de doden zijn namelijk vrij.

Vrijheid is één van de thema's. Je kunt het op meerdere manieren toepassen.

Buiten dat doden vrij zijn. Heb je de strijd voor vrijheid van Pierre en je hebt die van Ève om onder het juk van haar op haar geld beluste man André uit te komen.

Pierre se tient contre la porte refermée. Il frappe sans qu'on entende le moindre bruit et crie à travers la porte.

-C'est un piège, les gars ! ne faites rien. C'est un piège.

Pour toute réponse, on entend quelqu'un qui s'approche et ferme à clef l'intérieur.

Pierre regarde le vieillard qui lui fait signe de ne pas insister. Pierre sait bien l'inutilité de ses efforts, et il en souffre pour la première fois.

Il se retourne et dit, avec un grand désespoir :

-Demain, ils seront tous morts ou arrêtés. Et ce sera ma faute.

Le vieux gentilhomme fait un geste qui signifie : « Qu'y pouvez-vous ? »

Pierre, maintenant, martèle rageusement la rampe de coups de poing insonores :

-Bien sûr, tout le monde se fout de tout, ici. Mais pas moi, vous entendez ? Pas moi.

(Uit : id.; blz. 48)

Pierre is op de hoogte van de plannen van de Regent, als hij bij zijn kameraden is wil hij ze alles vertellen, maar hij is dood en de levenden horen hem dus niet. Hij staat machteloos.

Machteloosheid is één van andere thema's van dit boek. Als doden staan Pierre en Ève machteloos tegenover de zaken die ze hebben achtergelaten. Even later volgt nog een ander geval van machteloosheid. Een dode vertelt hoe de nieuwe vriend van zijn vrouw, zijn dochtertje mishandeld, zijn vrouw doet hier niets aan. De man ziet dit altijd aan, zonder dat hij er iets aan kan doen.

Il se retourne vers elle et la saisit par les épaules :

-Est-ce que tu m'aimerais si je les laissais massacrer ?

-Tu as fait ce que tu as pu.

-Non. Pas tout....Ecoute : il y a réunion des chefs de section dans une demi-heure. Je vais y aller. J'essayerai de les arrêter. Quoi qu'ils décident, je reviendrai avant dix heures et demie. Nous nous en irons, Ève. Nous quittons la ville, je te le jure. Si tu m'aimes, laisse-moi partir. Sans ça, je ne pourrai plus jamais me regarder dans une glace....

Elle se serre désespérément contre lui.

-Tu reviendras ?

-Avant dix heures et demie.

-Tu me le jures ?

-Je te le jure.

Déjà, il se dirige vers la porte, mais elle le retient encore.

-Eh, bien, va...mumure-t-elle. Va, Pierre. C'est la plus belle preuve d'amour que je puisse te donner....

Il la serre dans ses bras et l'embrasse, mais on le sent distrait.

Cependant, une pensée le retient une seconde :

-Ève. Tu m'attends ici ?

-Oui, je ....commence-t-elle, puis elle se reprend vivement d'un air un peu gêné :

-Non.... Je vais essayer de revoir Lucette. Tu me téléphoneras là-bas.

Il l'embrasse encore une fois, et court vers la porte.

(Uit : id. ; blz. 112/113)

Dit fragment laat zien dat het verantwoordelijkheidsgevoel van Pierre heel groot is, hij moet en hij zal zijn vrienden redden. 'Anders kan hij niet meer fatsoenlijk in de spiegel kijken'. Dit zelfde geldt voor Ève, ze gaat niet op Pierre wachten, maar dan wil zij haar zusje behoeden voor André. Verantwoordelijkheid is dan ook een thema. Ook zit er liefde in dit fragment. Ève zegt tegen Pierre dat ze hem laat gaan, omdat ze zoveel van hem houdt. Ook al zijn ze beide met andere dingen bezig, ze verliezen de noodzakelijke liefde niet uit het oog.

-Dites-moi, interroge Pierre tout à coup, qu'est-ce qui se passe ? Je ne pensais qu'à mes ennuis tout à l'heure, et maintenant, je suis là....Je danse et je ne vois que votre sourire....Si c'était ça, la mort....

-Ça ?

-Oui. Danser avec vous, toujours, ne voir que vous, oublier tout le reste....

-Eh bien ?

-La mort vaudrait mieux que la vie. Vous ne trouvez pas ?

-Serrez-moi fort, souffle-t-elle.

Leurs visages sont tout proches l'un de l'autre. Ils dansent encore un instant, et elle répète : -Serrez-moi plus fort....

Brusquement, le visage de Pierre s'attriste. Il s'arrête de danser, s'éloigne un peu d'Ève et murmure :

-C'est une comédie. Je n'ai même pas effleuré votre taille....

Ève comprend à son tour :

-C'est vrai, dit-elle lentement, nous dansons chacun tout seul....

(Uit : id. ; blz. 62/63)

In dit fragment zijn Ève en Pierre met elkaar aan het dansen. Hier merken ze op dat ze elkaar niet voelen. Als ze later weer levend zijn gaan ze dansen, omdat ze elkaar dan weer voelen. Het niet kunnen voelen is één van de redenen die hen samen aangaat. Hiervoor willen ze beide graag terug.

Hier ligt ook het keerpunt in het verhaal. Nadat ze elkaar eerst ontmoet hebben, zullen ze niet veel later weer op aarde terugkeren. Voor mijn gevoel gaat het verhaal vanaf hier sneller.

-Et vous deux.... Vous n'avez pas....? fait le vieillard

-Non, réplique Ève, non, nous n'avons pas.... Les yeux sont faits, voyez-vous.

-Croyez que je prends part.... Assure le vieillard.

Il a une envie folle de s'en aller.

Et comme, précisément, une jeune morte, assez jolie, passe près d'eux, il dit pour s'excuser: -Je vous rappelle que mon Club vous est toujours ouvert. Ainsi qu'à Madame....

Et sans plus attendre, il suit les traces de la jeune morte....

Pierre et Ève ont remercié de la tête, silencieusement. Ils restent un long moment, côté à côté, sans parler. Puis Pierre dit tout à coup, avec une très grande douceur:

-Je vous ai aimée, Ève....

-Non, Pierre. Je ne le crois pas.

-Je vous ai aimée de toute mon âme, assure-t-il.

-Après tout, c'est possible. Mais qu'est-ce que ça peut faire à présent?

Elle se lève.

Pierre l'imité en murmurant:

-Oui. Qu'est-ce que ça peut faire?....

Ils demeurent un instant debout, l'un devant l'autre, gênés et leurs voix sont d'une indifférence triste et polie.

-Vous viendrez à ce club ? interroge Pierre.

-Peut-être.

-Alors.... A bientôt.

Ils serrent la main et se séparent.

(Uit : id.; blz. 126/127)

Als eerste vind je de titel terug in dit fragment. Ève constateert dat 'de teerling geworpen is'. Zij en Pierre volgde een bepaalde 'route' in het leven, hiervan konden ze niet afwijken, daarom lukte het hen niet om voor de tweede keer op aarde te overleven.

Verder scheidden de wegen van Pierre en Ève zich, Pierre vertelt wel dat hij echt van haar gehouden heeft, maar hier geeft ze niet echt veel meer om. Dit is zo goed als het einde van het boek. Het is dan ook geen 'unhappy end', ze hebben geen haatgevoelens tegenover elkaar.

Mening

Ik vond het boek niet moeilijk om te lezen. Het Frans was niet (te) moeilijk voor mij. Ik heb het idee dat ik de verhaallijn goed heb kunnen volgen.

Ik vind het idee van de geschetste 'dodenwereld' erg boeiend. Ik kon me voorstellen dat tijdens het lezen een dode over mijn schouder mee aan het lezen was. Doordat het verhaal mij boeide, las ik het ook sneller door, ik zat als het ware vast in het verhaal.

Wat ik erg goed vond van het boek is dat de situaties van Pierre en Ève telkens in

aparte hoofdstukken beschreven stonden. Ik wilde nu telkens weten hoe het met de een verder ging, dus las ik verder, maar zo kwam ik weer terug bij de ander en wilde ik weer weten hoe het deze verging, en zo ging het maar door. Ik wilde dus doorlezen, het boek verveelde me dan ook geen moment.

Het einde is ook een klasse apart. Het had kunnen eindigen bij mijn laatste citaat, maar het gaat nog even verder en er wordt een nieuw stelletje geïntroduceerd. Het einde kun je nu dicht en open opvatten. Door deze introductie is het verhaal eigenlijk mooi rond, je zou het verhaal weer opnieuw kunnen vertellen. Maar aan de andere kant zou het dit nieuwe stelletje anders kunnen vergaan. Al zal dit laatste wel niet gebeuren als je naar het idee van de schrijver kijkt: les yeux sont faits; ze zullen gewoon dezelfde weg belopen.

Het boek is positiever dan ik had verwacht, ik had een super negatief boek verwacht, omdat de schrijver dé existentialist bij uitstek is. Maar het verhaal kwartbij mij niet over als een verhaal met een droeve ondertoon. Dit komt waarschijnlijk ook omdat aan het einde Pierre en Ève hun lot min of meer aanvaren.

Kortom, dit Franse boek is mij zeer goed bevallen. Ik zou het anderen zeker aanraden om te lezen.